

ดอกไม้จะบาน

วันอังคารที่ **20** กรกฎาคม **2553** เป็นวันที่ฉันได้มาอยู่ที่ **Fairbanks Alaska** ครบหนึ่งสัปดาห์เต็ม แม้เวลาจะเท่าเดิมทุกประการ แต่รู้สึกเหมือนกันว่า เวลาผ่านไปอย่างรวดเร็ว เวลาส่วนใหญ่ผ่านไปด้วยการทำจิตให้สงบ ซึ่งบรรยากาศรอบๆข้างเอื้ออำนวยมาก

ที่เดียว การรับรู้อารมณ์ต่างๆน้อยลงทำให้ตั้งสติได้ดีและรู้เท่าทันโดยทั่วไป พระพุทธเจ้าจึงส่งเสริมให้พระสงฆ์ได้มีโอกาสอยู่ในที่สงบบ้าง การอยู่คนเดียว ทำอะไรคนเดียว ช่วยให้ผัสสะน้อย เมื่อผัสสะน้อย เวทณาก็น้อย เมื่อเวทณาน้อย ตัณหาก็น้อย เมื่อตัณหาน้อย

อุปาทานก็น้อย เมื่ออุปาทานน้อย ทุกข์ก็เกิดน้อยไปในตัว

คนที่ต้องอยู่บ้านคนเดียว ไม่มีเพื่อนมักจะเหงา แล้วดิ้นรนไขว่คว้าแสวงหาเพื่อน หรือหาสิ่งตื่นเต้นเร้าใจมากระตุ้นตัวเอง เป็นการเพิ่มทุกข์ให้ตัวเองโดยใช่เหตุ หากได้ฝึกฝนการอยู่กับตัวเอง หรือ ฝากใจไว้กับลมหายใจมาบ้าง หรือ ฝึกเอาไว้เรื่อยๆ ว่างเมื่อไร ไม่ปล่อยใจไปไกลตัว แต่อยู่กับตัวเองเสมอ จะพบว่า

ความเหงาก็หายไป ความอึดใจเข้ามาแทนที่

คนที่ดำรงชีวิตในประเทศที่พัฒนาแล้ว มีปัจจัยสี่ในการดำรงชีวิตพร้อม แต่มักจะมีปัญหาเรื่องความเหงากันมาก เมื่อไม่ได้ฝึกจิตจนเห็นว่าเมื่อสิ่งแวดล้อมสงบจะทำให้ ใจสงบได้ง่าย แล้วพอใจกับความสงบเสีย ย่อมต้องดิ้นรนหาเครื่องบำบัดความเหงามาไว้ใกล้ตัว จนนาน ๆ เข้า กลายเป็นความทุกข์ เพราะต้องเป็นภาระในการรับผิดชอบเพิ่มขึ้นกว่าเดิม จึงเปลี่ยนจากการอยู่กับความเหงามาอยู่กับความวุ่นวาย ตื่นเต้นเร้าใจแทน

นอกจากได้ใช้เวลาในการตรวจตราจิตใจได้เป็นอย่างดีแล้ว ยังมีเวลา

เหลือสำหรับญาติโยมที่จะมาเยี่ยมเยียนกันบ้าง วันละคนหรือสองคน ส่วนมากจะวนเวียนกันมาถวายอาหารเพล แล้วสนทนาธรรมกันบ้างในบางประเด็นที่ตนสงสัย ตัวอย่างเช่นวันหนึ่ง สุภาพสตรีคนหนึ่งมาทำบุญกับญาติผู้ใหญ่อีกคนหนึ่ง เมื่อ

กรวดน้ำรับพรเสร็จแล้วก็ถามว่า ท่านอาจารย์ช่วยตัดกรรมให้ทีได้ไหมคะ

จึงตอบว่า อาตมาตัดกรรมให้โยมไม่ได้ แต่จะบอกให้โยมไปตัดกรรมด้วยตัวเอง เพราะพระพุทธเจ้าสอนว่า สัตว์ทั้งหลายมีกรรมเป็นของตัว เธอหรือเขา ทำกรรมอย่างใดไว้ย่อมจะได้รับผลแห่งกรรมนั้น กรรมคือการกระทำ ทำดีก็ดีทันที ทำชั่วก็ชั่วทันที การตัดกรรมก็คือ การตัดกรรมที่ไม่ดีนั้นออกไป หรือหยุดกระทำที่ไม่ดีตลอดไปเลย นั่นแหละ การตัดกรรมในพระพุทธศาสนา

สตรีผู้นั้นถามอีกว่า หมายความว่า ท่านตัดกรรมให้หนูไม่ได้ใช่ไหม

ฉันจึงตอบเธอว่า อาตมาตัดใจให้โยมไม่ได้ เพราะโยมจะทำกรรมดี หรือกรรมชั่วโยมเท่านั้นที่รู้อยู่แก่ใจ คนอื่นไม่มีใครไปล่วงรู้ได้ กรรมใดหนัก กรรมใดเบาคนทำนั้นแหละรู้ดีที่สุด ถ้าประจักษ์ว่า ผลกรรมที่ทำนั้นให้ผล เผ็ดร้อนเป็นทุกข์ก็อย่าไปกระทำ อีก หยุดเลย แม้คนทำจะเห็นว่า กรรมนั้น ดีบ้างชั่วบ้างก็ต้องหยุดกระทำ

เธอจึงถามต่อว่า ดีบ้างชั่วบ้างนั้นตัวอย่างเช่นอะไรคะ

ฉันจึงตอบเธอว่า ความจริงตัวอย่างที่จะตอบโยมนี้ว่าโดยทางธรรม คือ ทางเสื่อมทางเดียว บางคนถ้าได้ก็บอกว่าดี บางคนแม้เสียตลอดก็บอกว่าดี บางคนเสียบ้างได้บ้างก็บอกว่า ดีครึ่งชั่วครึ่ง

เธอถามสอดขึ้นมาว่า ท่านอาจารย์ยังไม่ได้บอกหนุเลยว่ามีอันอะไรกัน แน่

เมื่อเธออยากถามก็ตอบเธอว่า การตีหม้อ เหล้า การเล่นการพนัน ก็เป็น ตัวอย่างที่ดีของเรื่องนี้ บางคนเข้าใจว่า เหล้าดี ก็ตีหม้อเป็นประจำจนติด บางคนเข้าใจว่าเล่นการพนันเป็นเรื่องดีก็เล่นจนติด การเล่นการพนันจนติดนี้เองเป็นเครื่องหมายที่ชี้ว่า คนนั้นยอมรับว่าการตีหม้อและเล่นการพนัน เป็นความดีสำหรับเขาไปเสีย เป็นความดีตามความรู้สึกเองที่อาจจะไม่

สอดคล้องกับความเห็นของคนอื่นที่เห็น ต่างออกไป

เธอถามต่อว่า ถ้าตีหม้อ ถ้าเล่นเพื่อ ผ่อนคลายได้ไหม

จึงตอบเธอว่า การเล่นหรือการ ตีหม้อด้วยความเข้าใจผิดคิดไปว่า ผ่อน

คล้ายนั้นแหละ เป็นประตูสู่การติดการพนัน เครียดขึ้นมาเมื่อไร ก็คิดถึงสิ่งนี้ทุกครั้ง พอทำนาน ๆ เข้า กลายเป็นที่พึ่งของชีวิตถึงวันนั้นก็หยุดไม่ได้เสียแล้ว ยิ่งไปกว่านั้น ไม่มีใครมาจุดหรือรังให้หยุดได้ จมดิ่งลงไปอย่างไม่ลืมหูลืมตา นี่แหละรู้อยู่ว่า ทางนี้เป็นทางเสื่อมก็เต็มใจที่จะเดินไป ไม่มีใครจะช่วยได้ ที่เรียกว่าพระโปรดไม่ได้

เธอถามขึ้นมาอย่างมีความหวังว่า ทำอย่างไรจึงจะได้ชื่อว่าพระโปรดได้คะ

ตอบเธอไปว่า พระโปรดทุกคน แต่ถ้าพระสอนแล้วทำตามที่สอนก็เรียกว่า พระโปรดได้ แต่ถ้าพระสอนแล้ว ชี้โทษแล้ว ก็ไม่ยอมเห็นคล้อย ไม่ยอมทำตาม ก็เรียกว่าโปรดไม่ได้

เธอถามต่อไปว่า ตกลงที่พูดมาทั้งหมดนี้ หลวงพ่อจะไม่ทำพิธีตัดกรรมให้ใช่ไหม

จึงถามเธอว่า โยมมีกรรมอะไร ที่จะต้องตัดละ

เธอตอบว่า ก็ไม่มีกรรมอะไรมากหรอก ทำอะไรก็ไม่ก้าวหน้า รวยก็ไม่รวย เล่นไพ่ก็มีแต่เสีย เล่นแชร์ก็ถูกโกง จึงอยากจะมาให้ท่านอาจารย์ตัดกรรมให้ จะได้เจริญรุ่งเรืองกับเขาบ้าง

จึงบอกเธอว่า โยมอยากให้อาตมาตัดกรรมแน่นอนะ

เธอนั่งงง ๆ ลังเลสักครู่แล้วตอบว่า ตัดเลยคะ

ฉันบอกวิธีตัดกรรมให้เธอว่า โยมปฏิญาณตนดีใหม่ว่า จะไม่เล่นการพนันต่อไป นี่แหละคือตัดกรรมเด็ดขาดละ

เธอต่อรองว่า ขอคิดดูก่อนได้ไหมคะ

ฉันตอบเธอว่า ถ้าโยมยังเสียดายความเสื่อม หวงแหนความเสื่อม กอดความเสื่อมอยู่กับชีวิต แล้วจะมาถามหาความเจริญอย่างไรได้ละ โยม ต้องเลือกแล้ว ระหว่าง ทางแห่งความเสื่อมกับทางแห่งความเจริญ

เธอยังยืนยันว่า มันเลือกยากนะพระอาจารย์ อยู่ในที่มีดีมานานพอ เห็นแสงสว่างก็แอบตาไม่มั่นใจในการเดินทางสว่างเพราะเคยชินกับความมืดนานเสียแล้ว

ฉันจึงตอบเธอว่า เมื่อโยมจะมารักษาโรคหิด แต่พอหมอบอกว่า รักษาแล้วหายคันจะเอาไหม โยมก็เสียดายว่าจะหายคัน จะต้องหยุดเกา แล้วจะหมดความมันกระนั้นหรือ

เธอฟังแล้วได้แต่หัวเราะชอบใจพร้อมขอผัดผ่อนต่อรองว่า หนูขอ คิดดูก่อนนะท่านอาจารย์ หากปลงตกเมื่อไรก็จะมาปฏิญาณตนเลยตอนนี้ พุดไปก็กลัวเสียสัจจะ

ฉันตอบเธออย่างไม่ขัดข้องว่า ไปสู่ที่ชอบที่ชอบเถิดโยม

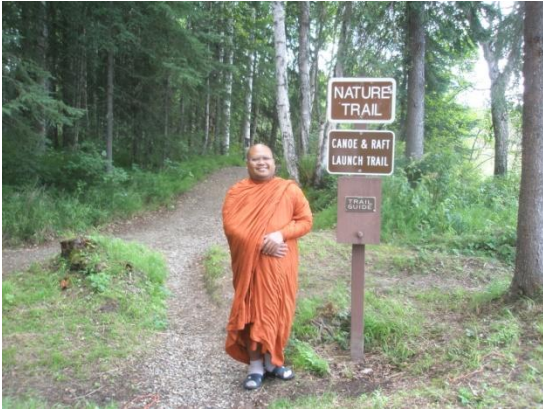
เธอทำหน้าที่เจริญแล้วย้อนถามว่า แค่นี้ต้องแข่งกันด้วยหรือ

ฉันจึงอธิบายเธอว่า ไม่ได้แข่ง แต่พูดเรื่องจริง อยากถามโยมว่า ที่ไปบ่อนเพราะชอบใช้ไหม

เธอตอบว่า ใช่ค่ะ

จึงชี้ให้เห็นว่า นั่นไง ก็ไปสู่ที่ที่เธอชอบไป เข้าใจแล้วหรือยัง

เธอตอบด้วยรอยยิ้มว่า สว่างขึ้นบ้างแล้ว แต่ก็ยอมรับว่ายังชอบไป เพื่อการผ่อนคลาย จึงตอบเธอว่า เอาละ จะไปเพื่อความผ่อนคลาย หรือ เครื่องเคียด หรือตื่นเต้น หมดตัวหรือร่ำรวย สุดแต่ใจจะปรารถนาเถอะ

พระก็ทำหน้าที่โปรดแล้ว จะโปรดได้หรือ
ไม่ได้ขึ้นอยู่กับบารมีของโยมแล้วละ

เธอจึงขอรับรองว่า หนูยังกรรมหนา
กรรมหนัก มีติดบอด อย่าเพิ่งทอดทิ้งกันเลย
ท่านอาจารย์หมั่นส่องแสงสว่างให้เถอะ แม้

จะแค่วับ ๆ แวม ๆ ก็คือแสงนะ เมื่อส่องแสงสว่างมามาก ๆ จนคนอยู่ในที่มืด
คุ้นเคยแล้ว วันหนึ่งอาจจะเดินตามอย่างว่าง่ายก็ได้ ขอให้เปรียบหนูเหมือน
บัวใต้คอนกรีต แล้วท่านอาจารย์ช่วยทุบด้วยฆ้อนห้าปอนด์เถอะ แล้ววัน
หนึ่งมันจะบานออกมา แม้อาจจะชอกช้ำแต่ก็จะเป็นอกบัวอีกดอกหนึ่งที่
บานนะค่ะ

เธอกับเพื่อนก็กราบลาไปทำหน้าที่ของเธอต่อไป คือ ทำงาน หาเงิน
จ่ายบิลล์ต่าง ๆ ในการดำรงชีวิตในเมืองซีวิลไซด์และเงินที่เหลืออีกจำนวน
มากกว่าที่เธอจ่ายบิลล์เพื่อชีวิตอาจจะต้องจ่ายไปเพื่อแสวงหาอุปกรณ์และ
พื้นที่บำบัดความเหงาและผ่อนคลายตามที่เธอเชื่อถือต่อไป

ฉันมองทุกคนที่เดินเข้ามาทำความรู้จักทั้ทหาย ประดูจุดดอกไม้ที่กำลัง
จะรอวันบาน เมื่อ ดอกไม้ยังไม่บานก็ตั้งใจว่าจะบานในวันหนึ่ง ไม่ช้าก็เร็ว
ฉันมิใช่ผู้วิเศษที่จะเสกให้ใครกลับจิตกลับใจ ได้ชีวิตใหม่ที่สดใสดงงามใน
ชั่วพริบตา แต่ฉันเป็นศิษย์พระตถาคตที่เดินตามรอยพระองค์ที่ตรัสว่า
ตถาคตเป็นเพียงผู้บอกทาง ส่วนการทำความเพียรเพื่อความหลุดพ้นเป็น
หน้าที่ของเธอ

เมื่อฉันมองเพื่อนเป็นดอกไม้ ก็ไม่ปรารถนาที่จะเป็นเจ้าของสวน หรือ
จะใส่ปุ๋ยเร่งให้เธอเบ่งบานตามปรารถนา ฉันเป็นเพียงน้ำฝน หรือน้ำค้าง

หยาดเล็ก ๆ สักหยาดที่พร่างพรอมลงมาให้ความชุ่มชื้นบ้างแต่ไม่ถึงกับจะทำให้กลีบดอกไม้ที่ปิดเกสรนั้นบานทันทีได้ แต่เชื่อว่า น้ำค้างหรือน้ำฝนหยดเล็ก ๆ ที่ไม่มีพิษภัยอะไรนี้จะมีส่วนในการขับเคลื่อนการเบ่งบานของเธอในวันหนึ่งข้างหน้า จะช้าหรือเร็วขึ้นอยู่กับเหตุปัจจัยที่เกื้อหนุน

งานธรรมสัญจรที่ **Fairbanks** หนึ่งสัปดาห์ผ่านไป ด้วยการสนทนาธรรมมากกว่าการแสดงธรรม เป็นกลุ่ม เพราะยังไม่มีโอกาสพบกันเป็นกลุ่ม แต่เมื่อรำลึกถึงพระบรมศาสดาและพระสาวกทั้งหลายแล้ว ตอนเริ่มต้นพระองค์ก็ทรงแสดงธรรมแบบสนทนาเป็นส่วนมาก พระสูตรหลายพระสูตรทรงตรัสกับคน ๆ เดียวด้วยซ้ำไป เช่น สิงคาโลวาทสูตร ที่พระองค์ตรัสเรื่องการปฏิบัติต่อคนรอบข้างไว้อย่างละเอียด สามารถนำมาปฏิบัติได้เลย ไม่ล้าสมัยจากอดีตสู่ปัจจุบัน ก็ตรัสกับชายหนุ่มคนหนึ่งชื่อว่า สิงคาละ ที่ยื่นทำพิธีไหว้ทิศแบบพราหมณ์อยู่ตรงสี่แยกของย่านชุมชนแห่งหนึ่ง พระองค์ตรัสกับเขาด้วยความตั้งใจและเปลี่ยนแปลงจากการไหว้ทิศอย่างพิธีกรรมเป็นการปฏิบัติธรรมต่อคนที่อยู่รอบข้างให้มีความสุขด้วยการเอื้อเฟื้อเกื้อกูลต่อกัน อย่างเหมาะสมลงตัว

จึงอึ้งใจได้ว่า งานที่กำลังทำอยู่นี้ก็เป็นงานเผยแผ่ธรรมในแบบตามรอยพระอรหันต์อยู่เหมือนกัน กล่าวคือ ยึดแนวทางของพระพุทธเจ้าและพระอรหันต์ทั้งหลายเป็นต้นแบบแห่งการทำงาน

การเผยแผ่ธรรมที่เป็นไปตามธรรมชาติ เป็นการประกาศพรหมจรรย์แบ่งสันปันส่วนความสงบรวมเย็นที่เกิดจากพลังแห่งพระธรรมด้วยใจที่ใสบริสุทธิ์ให้แก่กันอย่างไม่มีข้อจำกัด ย่อมก่อให้เกิดความปิติและความสุขมาหล่อเลี้ยงชีวิตให้สดชื่นได้ดียิ่งนัก ขณะจิตใดที่ไม่ตกอยู่ในอำนาจแห่งความ

อยาก ขณะนั้นจิตจะเย็นเป็นปกติ ความสงบเย็นเป็นปกติตามธรรมชาติที่
ไม่ปรุงแต่งนี้เอง คือบรมธรรมของพระบรมศาสดา

ดร.พระมหาจรรยาสุทธิญาโน
เจ้าอาวาสวัดลอยฟ้า

